

РЕШЕНИЕ

№ 10787

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. С.ЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. С.ЕНОВ Гражданско дело № 20211/.../131634 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 10163 от 04.06.2021 г. /с дата на пощенско клеймо 31.05.2021 г., с която от името на С. К. С., ЕГН ***** против „.../“ ЕООД, ЕИК /.../, са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 150 вр. с чл. 262 КТ, чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО, чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ за осъждането на ответното дружество да заплати в полза на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 6464,53 лева, представляваща дължими и неизплатени суми за трудово възнаграждение за месеците март 2020 г., април 2020 г., май 2020 г., юни 2020 г. и август 2020 г.; 2/ сумата от 8449,00 лева, представляваща незаплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2020 г.; 3/ сумата от 288,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г.; 4/ сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С. и 5/ сумата от 2260,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 дни, от които 17 дни през 2018 г., 10 дни през 2019 г. и 8 дни през 2020 г.

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в трудово

правоотношение с ответника за периода от м.09.2018 г. до 10.08.2020 г. по силата на сключен трудов договор. Твърди, че за месец март 2020 г. не е му е изплатено в цялост дължимото трудово възнаграждение, като оспорва обстоятелството, че е ползвал неплатен отпуск през месец март 2020 г. в размер на 7 работни дни. Твърди, че за месец април 2020 г. не е му е изплатено в цялост дължимото трудово възнаграждение, като оспорва обстоятелството, че е ползвал неплатен отпуск през месец април 2020 г. в размер на 20 работни дни. Твърди, че за месец май 2020 г. не е му е изплатено в цялост дължимото трудово възнаграждение, като оспорва обстоятелството, че е ползвал неплатен отпуск през месец май 2020 г. Твърди, че за месец юни 2020 г. не е му е изплатено в цялост дължимото трудово възнаграждение, като оспорва да е получил полагащото му се трудово възнаграждение срещу подпис. Твърди, че за месец август 2020 г. не е му е изплатено в цялост дължимото трудово възнаграждение. Поддържа, че от страна на работодателя не му е заплатено, дължимото от последния обезщетение за временна неработоспособност през м. юли 2020 г., в размер на 288 лева. Твърди, че за периода 01.07.2019 г. – 30.06.2020 г. е положил 568 часа извънреден труд, както следва: през месец юли 2019 г. – 144 часа; през месец август 2019 г. – 80 часа; през месец септември 2019 г. – 72 часа; през месец октомври 2019 г. – 64 часа; през месец ноември 2019 г. – 48 часа; през месец декември 2019 г. – 8 часа; през месец февруари 2020 г. – 32 часа; през месец март 2020 г. – 8 часа; през месец май 2020 г. – 56 часа и през месец юни 2020 г. – 56 часа.

Поддържа, че при прекратяване на трудовото правоотношение не му е изплатено полагащото му се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на отработеното време, като счита, че полагащото му се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е в размер на 2260 лева, за полагащи му се 35 дни платен годишен отпуск за 2018 г. /17 работни дни/, 2019 г. /10 работни дни/ и 2020 г. /8 работни дни/.

Поддържа, че поради неспазен срок на предизвестие по процесния трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С., ищецът има право на обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестие, а именно в размер на 2500 лева, което не му е заплатено от работодателя.

Моли се, се уважаване на предявените иски и за осъждането на

ответното дружество да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 6464,53 лева, представляваща дължими и неизплатени суми за трудово възнаграждение за месеците март 2020 г., април 2020 г., май 2020 г., юни 2020 г. и август 2020 г.; 2/ сумата от 8449,00 лева, представляваща незаплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2020 г.; 3/ сумата от 288,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г.; 4/ сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С. и 5/ сумата от 2260,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 дни, от които 17 дни през 2018 г., 10 дни през 2019 г. и 8 дни през 2020 г.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК, от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените за разгелждане в настоящото производство искове. Ответникът не оспорва, че през периода м. септември 2018 г. – 10.08.2020 г., страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на трудов договор № 22 от 10.09.2018 г., по силата на който ищецът заемал при ответното дружество длъжността „Директор“. Оспорва се, че ответното дружество дължи на ищеца претендираното с исковата молба незаплатено трудово възнаграждение за периода м.03.2020 г. – м.08.2020 г. В тази връзка се поддържа, че дължимото на ищеца трудово възнаграждение за периода от м.март 2020 г. до месец юли 2020 г., е изплатено от работодателя, с изключение на дните, през които ищецът не се е явявал на работа, поради ползван разрешен от работодателя неплатен отпуск по чл. 160, ал. 1 от КТ. Оспорва се обстоятелството ищецът да е полагал извънреден труд през време на действие на сключения между страните трудов договор. Оспорва се, че работодателят е възлагал на ищеца полагането на извънреден труд, било в работни дни, в почивни дни или на официални празници. Оспорват се и претенциите с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 220, ал. 1 КТ, като се оспорва, че на ищеца се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в твърдения в исковата молба размер, респективно, че е спазил уговорения между страните по трудовото правоотношение срок на предизвестие. Моли се ,за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноски в настоящото производство.

С определение № 4136/04.09.2021 г., постановено по гр.д. № 31634/2021

г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищеца, в едномесечен срок от получаване на препис от определението, с писмена молба, с препис за насрещната страна: 1/ да уточни претенцията си за положен и незаплатен от работодателя извънреден труд, като посочи твърдения в исковата молба извънреден труд, положен през периода 01.07.2019 г. – 30.06.2020 г., дали е положен през работни дни, през официални празници или през дните на официалните празници; 2/ да уточни претенцията си с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО, като посочи изрично периода, за който счита, че работодателят му дължи обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г. Указанията на съда, дадени с определение № 4136/04.09.2021 г., постановено по гр.д. № 31634/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав са частично изпълнени, в частта относно претенцията за незаплатен от работодателя извънреден труд, положен през периода 01.07.2019 г. – 30.06.2020 г. В частта по предявения иск с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО указанията на съда не са изпълнени, поради което с определение постановено на 22.11.2021 г., в проведено на същата дата открито съдебно заседание по делото, съдът, на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, е върнал искова молба вх. № 10163/04.06.2021 г. /с дата на пощенско клеймо 31.05.2021 г./, подадена от името на С. К. С. срещу ../ЕООД, в частта по предявения иск с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО. Определението, с което съдът е върнал исковата молба в частта по предявения иск с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО е влязло в законна сила на 30.11.2021 г.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическата и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 150 вр. с чл. 262 КТ, чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО, чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ за осъждането на ответното дружество да заплати в полза на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 6464,53 лева, представляваща дължими и неизплатени суми за трудово възнаграждение за месеците март 2020 г., април 2020 г., май 2020 г., юни 2020 г. и август 2020 г.; 2/ сумата от 8449,00 лева, представляваща незаплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019 г. до

30.06.2020 г.; 3/ сумата от 288,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г.; 4/ сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С. и 5/ сумата от 2260,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 35 дни, от които 17 дни през 2018 г., 10 дни през 2019 г. и 8 дни през 2020 г.

С определение постановено на 22.11.2021 г., в проведено на същата дата открито съдебно заседание по делото, съдът, на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, е върнал искова молба вх. № 10163/04.06.2021 г. /с дата на пощенско клеймо 31.05.2021 г./, подадена от името на С. К. С. срещу /.../ ЕООД, в частта по предявения иск с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО. Определението, с което съдът е върнал исковата молба в частта по предявения иск с правно основание чл. 162 ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО е влязло в законна сила на 30.11.2021 г.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед наведените в исковата молба твърдения, относими към претенцията за сумата от 2500 лева, съдът неправилно е определил правна квалификация на предявения иск, като такъв с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ. В исковата молба са наведени твърдения, че в полза на ищеца се дължи обезщетение за прекратяване на правоотношението без да бъде спазен срока на предизвестие при прекратяване на трудовия договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, предвиден в процесния трудов договор, а именно 30 дни, които твърдения обосноват извод за предявена претенция с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ за осъждането на ответното дружество да заплати в полза на ищеца сума, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С.. Съгласно залегналия в чл. 6, ал. 2 ГПК принцип на диспозитивно начало в гражданския процес предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните, т.е. съдът следва да се произнесе единствено по исканията, с който редовно е сезиран от страните в производството, като задължение на съда е да „постави“ изложените от страните твърдения за факти и обстоятелства в приложимата спрямо тях правна рамка. Действително с доклада по делото, обективизиран в определение №

4136/04.09.2021 г., постановено в настоящото производство, съдът е дал грешна правна квалификация на предявения иск за сумата от 2500 лева, което обстоятелство само себе си представлява процесуално нарушение, но доколкото на страните е дадена възможност за представяне на доказателства по предявената претенция за сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С., то правата и интересите на страните в производството са обезпечени и гарантирани от съдебния състав, поради което допуснатото нарушение не следва да се квалифицира като съществено.

По отношение на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че е престирали съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение в претендирания размер.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже заплащането на трудовото възнаграждение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания с исковата молба размер.

Установи се по делото, че през периода 10.09.2018 г. – 10.08.2020 г., между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. К. С. е заемал при ответното дружество длъжността „Директор“, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2400,00 лева и уговорено допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия стаж на служителя, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година. Горните обстоятелства се установяват от събрания в производството доказателствен материал, в това число и приобщения към материалите по делото трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /../ ЕООД, в качеството на работодател и С. К. С., в качеството на работник.

Същевременно не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства /включително таблици за отчитане явяването/неявяването на работа през месеците 07.2019 г., 08.2019 г., 09.2019 г., 10.2019 г., 11.2019 г., 12.2019 г., 01.2020 г., 02.2020 г., 03.2020 г., 04.2020

г., 05.2020 г., 06.2020 г., 07.2020 г., 08.2020 г., отчитащи отработеното от работниците в ответното дружество, включително от ищеца, време, заключенията на вещото лице по допуснатата и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, и разходен касов ордер № 9 от 10.8.2020 г./, че през процесния период ищецът е престира труд, съобразно уговореното, респективно за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец март 2020 г., молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД се установява в производството, че през месец март 2020 г. ищецът е отработил при ответното дружество 1 работен ден, ползвал е 7 дни неплатен годишен отпуск и 13 дни отпуск поради временна неработоспособност. Установените въз основа на горепосочените писмени документи обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза и показанията на свидетеля Е. Д. К.. От разпита на последната се установява в производството, че във връзка с обявеното в страната извънредно положение поради пандемията от Ковид – 19, предприятието, в което работели ищецът и свидетеля К., находящо се в с. Д., община /.../, било затворено, като всички работници, включително ищецът били пуснали молби за ползване на неплатен отпуск през времето, през което предприятието е било затворено и не е осъществявало дейност. Показанията на свидетеля К. в тази им част кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал /а именно с приобщените към доказателствения материал по делото молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД, от които се установи в производството, че за периода 23.03.2020 г. – 15.05.2020 г. ищецът е заявил, разрешен му е и ползвал неплатен годишен отпуск от 36 работни дни за горепосочения период/, като същевременно не се опровергават от останалите събрани в производството доказателства, поради което съдът намира, че следва да ги кредитира. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-

счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец март 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца основно трудово възнаграждение в размер на 114,29 лева, допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 0,68 лева и обезщетение за временна неработоспособност от 3 работни дни в размер на 241,45 лева или сума в общ размер от 356,42 лева, като след извършените удръжки за данъци и осигурителни вноски се получава сума в нетен размер от 293,40 лева. Вещото лице е посочило в заключението си, че в счетоводството на ответника е отразено, че сумата от 293,40 лева е изплатена в полза на ищеца в брой, съгласно РКО № 3/13.04.2020 г. В заключението не е отразено, че горепосочения разходен касов ордер е представен на вещото лице, респективно, че същото се е запознало с него и неговото съдържание при изготвяне на заключението. От страна на ищеца своевременно е релевирано оспорване на обстоятелството, че горепосочената сума, представляваща начислено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. му е изплатена, респективно, че е подписал горепосочения разходен касов ордер. Същевременно по делото не е представен РКО № 3/13.04.2020 г. В тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване, заплащането на трудовото възнаграждение за месец март 2020 г. Такова пълно и главно доказване, обаче, не е проведеното от ответното дружество. Единствено отразяването в счетоводството на дружеството, че сумата за трудово възнаграждение за месец март 2020 г. е изплатена в брой на ищеца, за което е съставен РКО № 3/13.04.2020 г., не е достатъчно за да се приеме, че сумата действително е била заплатена на ищеца. По делото не е представен РКО № 3/13.04.2020 г., респективно, не е доказано, че същият съществува и е със съдържание, което отговаря на извършените в счетоводството на ответното дружество отбелязвания, още повече, че разходният касов ордер действително е бил разписан от ищеца и че същият е получил в брой сумата от 293,40 лева. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че от страна на ответното дружество в полза на ищеца е заплатено дължимото трудово възнаграждение за месец март 2020 г. По-горе се посочи, че от събраните по делото доказателства се установява в производството, че през месец март 2020 г. ищецът е отработил при ответното дружество 1 работен ден, ползвал е 7 дни неплатен годишен отпуск и 13 дни отпуск поради

временна неработоспособност. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец март 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца основно трудово възнаграждение в размер на 114,29 лева, допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 0,68 лева и обезщетение за временна неработоспособност от 3 работни дни в размер на 241,45 лева или сума в общ размер от 356,42 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 3 КТ за времето на отпуск поради временна неработоспособност на работника или служителя се изплаща парично обезщетение в срокове и размери, определени от отделен закон. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 5 КСО осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Следователно, начислената от работодателя сума в размер на 241,45 лева, представлява обезщетение за временна неработоспособност, дължима от работодателя на основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО, респективно, същата не представлява трудово възнаграждение и не може да бъде присъдена в полза на ищеца на това основание, доколкото съдът не е сезиран с разглеждането на такъв иск /съгласно залегналия в чл. 6, ал. 2 ГПК принцип на диспозитивно начало в гражданския процес предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните/. Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав намира, че за месец март 2020 г. в полза на ищеца е останало неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 114,97 лева /включващо основно месечно трудово възнаграждение и ДВТСПО/, което следва да бъде присъдено в полза на ищеца в настоящото производство. Съгласно трайната, последователна и безпротиворечива съдебна практика на ВКС, при присъждане на основно трудово възнаграждение, възнаграждение за положен извънреден труд в почивни дни и възнаграждение за положен извънреден труд в извънработно време, съдът може да присъди брутното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като в решението следва да е ясно посочено, дали се присъжда брутното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след

приспадане от brutното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски /в този смисъл решение № 166/25.02.2010 г., постановено по гр.д. № 220/2009 г. на III г.о. на ВКС и решение № 154/24.06.2015 г., постановено по гр.д. № 6134/2014 г. по описа на III г.о. на ВКС/, поради което и в настоящия случай на ищеца следва да се присъди сумата от 114,97 лева, представляваща дължимо и незаплатено брутно трудово възнаграждение за месец март 2020 г.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец април 2020 г., молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД се установява в производството, че през месец април 2020 г. ищецът е ползвал 20 дни неплатен годишен отпуск, респективно, че не е отработил реално нито един работен ден. Установените въз основа на горепосочените писмени документи обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза и показанията на свидетеля Е. Д. К.. От разпита на последната се установи в производството, че във връзка с обявеното в страната извънредно положение поради пандемията от Ковид – 19, предприятието, в което работели ищецът и свидетеля К., находящо се в с. Д., община /.../, било затворено, като всички работници, включително ищецът били пуснали молби за ползване на неплатен отпуск през времето, през което предприятието е било затворено и не е осъществявало дейност. Както се посочи по-горе, показанията на свидетеля К. в тази им част кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал /а именно с приобщените към доказателствения материал по делото молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД, от които се установи в производството, че за периода 23.03.2020 г. – 15.05.2020 г. ищецът е заявил, разрешен му е и ползвал неплатен годишен отпуск от 36 работни дни за горепосочения период/, като същевременно не се опровергават от останалите събрани в производството доказателства, поради което съдът намира, че следва да ги кредитира. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в

производството, че за месец април 2020 г. ответното дружество не е начислило на ищеца трудово възнаграждение, предвид заявления, разрешен и ползван неплатен годишен отпуск от 20 работни дни. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства не се установява в полза на ищеца да са дължими суми за неплатено трудово възнаграждение за месец април 2020 г. Възраженията на ищеца, че не е ползвал неплатен годишен отпуск през месец април 2020 г., респективно, че през същия месец е полагал труд при ответното дружество въз основа на съществуващото между страните трудово правоотношение, не се доказаха в производството. Дори напротив, от събраните и обсъдени по-горе писмени и гласни доказателства, които не бяха оборени в производството, се установи, че ищецът /и останалите работници в производствената база на ответника, находяща се в с. Д., община /...// е ползвал неплатен годишен отпуск през месец април 2020 г., доколкото производствената база на ответника, находяща се в с. Д., община /.../, е била затворена през този период с оглед въведеното в Република България извънредно положение във връзка с разпространението на вируса Ковид – 19.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец май 2020 г., молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД, молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 26.05.2020 г., подадена от С. К. С. и заповед № 44 от 29.05.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД се установява в производството, че през месец май 2020 г. ищецът е отработил при ответното дружество 8 работни дни и е ползвал 10 дни неплатен годишен отпуск. Установените въз основа на горепосочените писмени документи обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза и показанията на свидетеля Е. Д. К.. От разпита на последната се установява в производството, че във връзка с обявеното в страната извънредно положение поради пандемията от Ковид – 19, предприятието, в което работели ищецът и свидетеля К., находящо се в с. Д., община /.../, било затворено, като всички работници, включително ищецът били пуснали молби за ползване на неплатен отпуск през времето, през което предприятието е било затворено и

не е осъществявало дейност. Показанията на свидетеля К. в тази им част кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал /а именно с приобщените към доказателствения материал по делото молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 23.03.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 3 от 23.03.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД, от които се установи в производството, че за периода 23.03.2020 г. – 15.05.2020 г. ищецът е заявил, разрешен му е и ползвал неплатен годишен отпуск от 36 работни дни за горепосочения период/, като същевременно не се опровергават от останалите събрани в производството доказателства, поради което съдът намира, че следва да ги кредитира. От страна на ищеца е извършено оспорване автентичността на представен към отговора на исковата молба документ, а именно молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 26.05.2020 г., подадена от С. К. С., като е оспорено, че същата е подписана от ищеца С. К. С.. В тази връзка е открито производство по чл. 193 ГПК и е допуснато изслушване на съдебно-графологическа експертиза. Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-графологическа експертиза, изображението на подписа /доколкото вещото лице е работило единствено върху копия на оспорените документи/, положен от името на С. К. С., е копие на подпис положен от С. К. С.. В заключението си вещото лице е посочило, че при анализ и оценка на резултатите от цялостното изследване се установява, че всички движения, с които се изпълняват подписите – обекти на експертизата, са характерни за писмено-двигателния навик на С. К. С., като в подписите обекти на експертизата не са установени признаци на забавяне, колебания в координацията или неустойчив темп, което свидетелства за изпълнение на подписа със свободни и сигурни движения, присъщи на титуляр. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че следва да приеме, че подписът положен от името на С. К. С. в представеното заверено от ответника копие на молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 26.05.2020 г., подадена от С. К. С., е положен именно от лицето С. К. С.. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец май 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца основно трудово възнаграждение в размер на 1066,67 лева, допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 6,40 лева или сума

в общ размер от 1073,07 лева, като след извършените удържки за данъци и осигурителни вноски се получава сума в нетен размер от 820,48 лева. Вещото лице е посочило в заключението си, че в счетоводството на ответника е отразено, че сумата от 820,48 лева е изплатена в полза на ищеца в брой, съгласно РКО № 7/12.06.2020 г. В заключението не е отразено, че горепосочения разходен касов ордер е представен на вещото лице, респективно, че същото се е запознало с него и неговото съдържание при изготвяне на заключението. От страна на ищеца своевременно е релевирано оспорване на обстоятелството, че горепосочената сума, представляваща начислено трудово възнаграждение за месец май 2020 г. му е изплатена, респективно, че е подписал горепосочения разходен касов ордер. Същевременно по делото не е представен РКО № 7/12.06.2020 г. В тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване, че заплащането на трудовото възнаграждение за месец май 2020 г. Такова пълно и главно доказване, обаче, не е проведеното от ответното дружество. Единствено отразяването в счетоводството на дружеството, че сумата за трудово възнаграждение за месец май 2020 г. е изплатена в брой на ищеца, за което е съставен РКО № 7/12.06.2020 г., не е достатъчно за да се приеме, че сумата действително е била заплатена на ищеца. По делото не е представен РКО № 7/12.06.2020 г., респективно, не е доказано, че същият е със съдържание, което отговаря на извършените в счетоводството на ответното дружество отбелязвания, още повече, че разходният касов ордер действително е бил разписан от ищеца и че същият е получил в брой сумата от 820,48 лева. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че от страна на ответното дружество в полза на ищеца е заплатено дължимото трудово възнаграждение за месец май 2020 г. По-горе се посочи, че от събраните по делото доказателства се установява в производството, че през месец май 2020 г. ищецът е отработил при ответното дружество 8 работни дни и е ползвал 10 дни неплатен годишен отпуск. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец май 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца основно трудово възнаграждение в размер на 1066,67 лева и допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 6,40 лева или сума

в общ размер от 1073,07 лева. Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав намира, че за месец март 2020 г. в полза на ищеца е останало неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 1073,07 лева /включващо основно месечно трудово възнаграждение и ДВТСПО/, което следва да бъде присъдено в полза на ищеца в настоящото производство. Съгласно трайната, последователна и безпротиворечива съдебна практика на ВКС, при при присъждане на основно трудово възнаграждение, възнаграждение за положен извънреден труд в почивни дни и възнаграждение за положен извънреден труд в извънработно време, съдът може да присъди брутното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като в решението следва да е ясно посочено, дали се присъжда брутното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски /в този смисъл решение № 166/25.02.2010 г., постановено по гр.д. № 220/2009 г. на III г.о. на ВКС и решение № 154/24.06.2015 г., постановено по гр.д. № 6134/2014 г. по описа на III г.о. на ВКС/, поради което и в настоящия случай на ищеца следва да се присъди сумата от 1073,07 лева, представляваща дължимо и незаплатено брутно трудово възнаграждение за месец май 2020 г.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец юни 2020 г., молба за ползване на неплатен годишен отпуск от 11.06.2020 г., подадена от С. К. С., заповед № 48 от 15.06.2020 г. на управителя на „/.../“ ЕООД се установява в производството, че през месец юни 2020 г. ищецът е отработил при ответното дружество 10 работни дни и е ползвал 12 дни неплатен годишен отпуск. Установените въз основа на горепосочените писмени документи обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец юни 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца основно трудово възнаграждение в размер на 1090,91 лева, допълнително възнаграждение за трудов стаж в размер на 6,55 лева или сума

в общ размер от 1097,46 лева, като след извършените удържки за данъци и осигурителни вноски се получава сума в нетен размер от 839,63 лева, която била изплатена в полза на ищеца по банков път на 24.11.2020 г. От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че на 24.11.2020 г. ответното дружество е заплатило в полза на ищеца сума в общ размер от 1801,98 лева, в която сума е включено и дължимото нетно трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. в размер на 839,63 лева за изработените от ищеца през месеца 10 работни дни. От страна на ищеца не само не се оспорва, но и с исковата молба изрично се признава /виж л. 3 от делото – предпоследен абзац/ обстоятелството, че от страна на ответното дружество му е заплатена по банков път сумата от 1801,98 лева. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че от страна на ответното дружество в полза на ищеца е останало незаплатено и дължимо трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. В тази връзка, следва да се посочи, че от събраните по делото доказателства се установи, че за изработените от ищеца 10 работни дни през месец юни на същия е начислено основно и допълнително трудово възнаграждение в размер на 1097,46 лева, като след приспадане на дължимите данъци и осигурителни вноски, на 24.11.2020 г. на ищеца е изплатено трудово възнаграждение за положения през месец юни 2020 г. труд в нетен размер от 839,63 лева, която сума е преведена на ищеца по банков път.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец юли 2020 г., болничен лист № Е20201476462, издаден на 09.07.2020 от МБАЛ /.../ – /.../ ЕООД и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че през месец юли 2020 г. ищецът е ищецът е ползвал 4 дни платен годишен отпуск и 19 дни отпуск за временна неработоспособност.. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец юли 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца обезщетение за временна неработоспособност от 3 работни дни в размер на 220,45 лева и възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 4 дни в размер на 419,90 лева или сума в общ размер от 640,35 лева, като след

извършените удържки за данъци и осигурителни вноски се получава сума в нетен размер от 518,94 лева, която била изплатена в полза на ищеца по банков път на 24.11.2020 г. От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че на 24.11.2020 г. ответното дружество е заплатило в полза на ищеца сума в общ размер от 1801,98 лева, в която сума са включени и дължимите възнаграждение /съразмерно на ползвания платен годишен отпуск за месец юли 2020 г./ и обезщетение за временна нетрудоспособност в размер на 518,94 лева. От страна на ищеца не само не се оспорва, но и с исковата молба изрично се признава /виж л. 3 от делото – предпоследен абзац/ обстоятелството, че от страна на ответното дружество му е заплатена по банков път сумата от 1801,98 лева. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че от страна на ответното дружество в полза на ищеца е останало незаплатено и дължимо трудово възнаграждение за месец юли 2020 г.

От представените и приобщени към доказателствения материал таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец август 2020 г., болничен лист № E20201476462, издаден на 09.07.2020 от МБАЛ /.../ – /../ ЕООД, молба за ползване на платен годишен отпуск за периода 03.08.2020 г. – 07.08.2020 г., подадена от името на С. К. С., заповед № 55 от 03.08.2020 г. на управителя на ответното дружество и заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че през месец август 2020 г. ищецът е ползвал 2 дни платен годишен отпуск и 3 дни отпуск за временна неработоспособност.. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че за месец август 2020 г. ответното дружество е начислило на ищеца възнаграждение за ползван платен годишен отпуск от 5 дни в размер на 574,86 лева, като след извършените удържки за данъци и осигурителни вноски се получава сума в нетен размер от 446,07 лева, която била изплатена в полза на ищеца по банков път на 24.11.2020 г. От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че на 24.11.2020 г. ответното дружество е заплатило в полза на ищеца сума в общ размер от 1801,98 лева, в която сума е включено и начисленото възнаграждение /съразмерно на

ползвания платен годишен отпуск за месец август 2020 г./ в размер на 446,07 лева. От страна на ищеца не само не се оспорва, но и с исковата молба изрично се признава /виж л. 3 от делото – предпоследен абзац/ обстоятелството, че от страна на ответното дружество му е заплатена по банков път сумата от 1801,98 лева. Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че от страна на ответното дружество в полза на ищеца е останало незаплатено и дължимо трудово възнаграждение за месец август 2020 г. Обстоятелството, че от страна на ответното дружество погрешно е начислена сума за ползван платен годишен отпуск от 5 работни дни, вместо да бъдат начислени суми за 3 дни отпуск поради временна неработоспособност и 2 дни платен годишен отпуск, не води до извод различен от този, до който съдът достига, а именно, че дължимото в полза на ищеца възнаграждение за месец август 2020 г. е изплатено на същия.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ се явява основателен и доказан за сумата от 1212,43 лева, представляваща дължими и незаплатени суми за трудово възнаграждение за месеците март 2020 г. и май 2020 г., като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 6464,53 лева и за месеците април 2020 г., юни 2020 г., юли 2020 г. и август 2020 г., искът следва да се отхвърли.

Като допълнение, следва да бъде посочено, че с определение № 4136/04.09.2021 г., постановено в настоящото производство, съдът е допуснал събиране на гласни доказателства в настоящото производство, чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане от ищеца за установяване на обстоятелства свързани именно с наведените от ищеца твърдения и оспорвания, че през периодите, за които се твърди от ответника, че е ползвал неплатен годишен отпуск, ищецът се е явявал на работа и е престоил труд. Независимо от горното обстоятелство, в проведеното по делото открито съдебно заседание на 22.11.2021 г., адвокат Е., в качеството си на процесуален представител на ищеца, изрично заяви, че не води допуснатите свидетели и че не поддържа искането за допускане събиране на гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане, като обосновава това си становище с твърдения, че същите са служители на ответното дружество и са отказали да свидетелстват поради страх от евентуално уволнение. Съдът като

е съобразил изявлението на процесуалния представител на ищеца и на основание чл. 253 ГПК, е отменил определение № 4136/04.09.2021 г., постановено в настоящото производство, в частта, с която е допуснал събиране на гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период, размера на неизползвания платен годишен отпуск, на дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, респ. на последното брутно трудово възнаграждение – база за изчисляване на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ.

В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца, обуславящи основателността на претенцията му, както и по-конкретно да докаже, че е заплатил претендираните суми.

По аргумент от чл. 224, ал. 1 КТ вр. чл. 177, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, което се изчислява съобразно начисленото от работодателя среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е изработил най-малко 10 дни.

Установи се по делото, че през периода 10.09.2018 г. – 10.08.2020 г., между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. К. С. е заемал при ответното дружество длъжността „Директор“, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2400,00 лева и уговорено допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия стаж на служителя, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година, като съгласно т. 4 от трудовия договор е уговорено, че работникът има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск. Горните обстоятелства се установяват от събрания в производството доказателствен материал, в това число и приобщения към материалите по делото трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /../ ЕООД, в качеството на работодател и С. К. С., в

качеството на работник.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи в производството, че за периода на действие на процесния трудов договор, на ищеца се полага платен годишен отпуск от 38 дни, както следва: за 2018 г. – 6 дни, за 2019 г. – 20 дни и за 2020 г. – 12 дни. От представените по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че през периода на действие на процесния трудов договор ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 19 дни /от събраните по делото доказателства се установява, че за м. август 2020 г. ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 2 дни, а не както се сочи в таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец август 2020 г. изаповед № 55 от 03.08.2020 г. на управителя на ответното дружество – 5 дни/, респективно, че неизползвания платен годишен отпуск е 19 дни. От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че при прекратяване на трудовото правоотношение между страните от страна на ответното дружество е начислено, в полза на ищеца, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 18 дни в размер на 1975,43 лева, за която сума в счетоводството на ответника е налице отбелязване, че е изплатена в брой и на каса на ищеца, за което е съставен РКО № 9/10.08.2020 г., подписан от ищеца. От страна на ищеца е извършено оспорване автентичността на представен към отговора на исковата молба документ, а именно РКО № 9/10.08.2020 г., като е оспорено, че същият е подписан от ищеца С. К. С.. В тази връзка е открито производство по чл. 193 ГПК и е допуснато изслушване на съдебно-графологическа експертиза. Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-графологическа експертиза, изображението на подписа /доколкото вещото лице е работило единствено върху копия на оспорените документи/, положен от името на С. К. С., е копие на подпис положен от С. К. С.. В заключението си вещото лице е посочило, че при анализ и оценка на резултатите от цялостното изследване се установява, че всички движения, с които се изпълняват подписите – обекти на експертизата, са характерни за писмено-двигателния навик на С. К. С., като в подписите обекти на експертизата не са установени признаци на забавяне,

колебания в координацията или неустойчив темп, което свидетелства за изпълнение на подписа със свободни и сигурни движения, присъщи на титуляр. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че следва да приеме, че подписът положен от името на С. К. С. /в графа получил сумата/ в представеното заверено от ответника копие на РКО № 9/10.08.2020 г., е положен именно от лицето С. К. С..

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав намира, че в полза на ищеца е изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 18 дни в размер на 1975,43 лева. Същевременно съдът достигна до извод, че за процесния период неизползвания платен годишен отпуск е общо 19 дни /доколкото за процесния период на ищеца се полага платен годишен отпуск от 38 дни, а по делото се представиха доказателства, че същият е ползвал платен годишен отпуск от 19 дни/, поради което се налага извод, че на ищеца се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 1 ден в размер на 109,75 лева /определен съобразно даденото от вещото лице заключение по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза, което не е оспорено от страните в тази му част и което съдът намира, че следва да кредитира/.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ следва да бъде уважен за сумата от 109,75 лева, представляваща незаплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 1 ден, като за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 2260,00 лева, искът следва да се отхвърли.

По отношение на исковите с правно основание чл. 150 КТ вр. чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 262 КТ:

По исковите с правно основание чл. 150 вр. чл. 262 КТ в тежест на ищеца е да установи наличието на валидно трудово правоотношение между него и ответника за процесния период, по силата на което е полагал извънреден труд, по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя си, както и размерът на дължащото се възнаграждение за положения извънреден труд.

При доказване на тези факти в тежест на ответника е да докаже положителния факт на заплащане на този труд.

Установи се по делото, че през периода 10.09.2018 г. – 10.08.2020 г.,

между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. К. С. е заемал при ответното дружество длъжността „Директор“, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2400,00 лева и уговорено допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия стаж на служителя, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година, като съгласно т. 4 от трудовия договор е уговорено, че работникът има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск. Горните обстоятелства се установяват от събрания в производството доказателствен материал, в това число и приобщения към материалите по делото трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /../ ЕООД, в качеството на работодател и С. К. С., в качеството на работник.

Не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, включително заповед № 7/10.08.2020 г. на управителя на ответното дружество, че възникнало и съществувало между страните по делото трудово правоотношение по трудов договор № 22/10.09.2018 г. е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 10.08.2020 г.

От изложеното по-горе и при анализа на събраните по делото доказателства се установява, че през периода 10.09.2018 г. – 10.08.2020 г. е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. К. С. е заемал при ответното дружество длъжността „Директор“, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2400,00 лева и уговорено допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия стаж на служителя, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година.

От друга страна, обаче, по делото не беше проведено пълно и главно доказване на твърдения в исковата молба факт, а именно, че през периода на действие на съществуващото между страните в производството трудово правоотношение, ищецът полагал извънреден труд, по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя си. За установяване на това обстоятелство ищецът е представил единствено копие на справки – присъствени форми, които не са подписани нито от представител на ответното дружество, нито дори от ищеца, в качеството му на директор производство с място на работа в производствена база на ответника,

находяща се в с. Д., община /.../. Нещо повече, върху така представени копия от справки – присъствени форми не е посочено за работа при кои работодател, респективно за кой работник/служител на съответния работодател се отнасят. Същевременно от събраните в производството писмени и гласни доказателства /включително таблици за отчитане явяването/неявяването на работа през месеците 07.2019 г., 08.2019 г., 09.2019 г., 10.2019 г., 11.2019 г., 12.2019 г., 01.2020 г., 02.2020 г., 03.2020 г., 04.2020 г., 05.2020 г., 06.2020 г., 07.2020 г., 08.2020 г., отчитащи отработеното от работниците в ответното дружество, включително от ищеца, време и показанията на свидетеля Е. Д. К./ се установи в производството, че ищецът не е полагал извънреден труд през периода на действие на процесното трудово правоотношение.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 150 вр. с чл. 262 КТ за сумата от 8449,00 лева, представляваща незаплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2020 г., се явява недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

По отношение на иска с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ:

По иска по чл. 220, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване досежно обстоятелствата, че между страните е бил сключен трудов договор, че същият е прекратен от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, че между страните е било уговорено предизвестие в 30-дневен срок, което не е спазено от ответника, изискуемост и размера на претенцията.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, включително да докаже заплащане на претендираното обезщетение.

Както се посочи по-горе, настоящият съдебен състав намира, че с оглед наведените в исковата молба твърдения, относими към претенцията за сумата от 2500 лева, съдът неправилно, в проекта си за доклад по делото, е определил правна квалификация на предявения иск, като такъв с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ. В исковата молба са наведени твърдения, че в полза на ищеца се дължи обезщетение за прекратяване на правоотношението без да бъде спазен срока на предизвестие при прекратяване на трудовия договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, предвиден в процесния трудов договор, а именно 30 дни, които твърдения обосноват извод за предявена претенция с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ за осъждането на ответното

дружество да заплати в полза на ищеца сума, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С.. Действително с доклада по делото, обективиран в определение № 4136/04.09.2021 г., постановено в настоящото производство, съдът е дал грешна правна квалификация на предявения иск за сумата от 2500 лева, но доколкото на страните е дадена възможност за представяне на доказателства по предявената претенция за сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С., то правата и интересите на страните в производството са обезпечени и гарантирани от съдебния състав. Следва да бъде посочено, че е припокриване и почти пълна идентичност между подлежащите на доказване обстоятелства по предявени искове с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 222, ал. 1 КТ. И по двата иска в тежест на ищеца е да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период, че трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ – поради намаляване обема на работа, както и размера на последното брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец – база за изчисляване на обезщетението и по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ. Единствената разлика между фактическите състави, подлежащи на доказване по иск с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 222, ал. 1 КТ е тази, че по иска с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ ищецът носи тежестта да докаже, че между страните е било уговорено предизвестие в 30-дневен срок, което не е спазено от ответника. За установяване на това обстоятелство по делото са допуснати и събрани писмени доказателства, като във връзка с извършеното оспорване на обстоятелството, че ищецът е положил подписа си под текста „декларация на служителя“ в заповед № 7/10.08.2020 г. на управителя на ответното дружество, по делото е открито и производство по реда на чл. 193 ГПК и е допуснато изслушване на съдебно-графологическа експертиза.

Съгласно разпоредбата на чл. 220, ал. 1 КТ страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестиято, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестиято.

Установи се по делото, че през периода 10.09.2018 г. – 10.08.2020 г.,

между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът С. К. С. е заемал при ответното дружество длъжността „Директор“, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 2400,00 лева и уговорено допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия стаж на служителя, възлизащо на 0,6 % за всяка прослужена година, като съгласно т. 3 от трудовия договор е уговорено, че срокът на предизвестие при прекратяването на трудовия договор се определя на 30 дни и е еднакъв и за двете страни по правоотношението. Горните обстоятелства се установяват от събрания в производството доказателствен материал, в това число и приобщения към материалите по делото трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /../ ЕООД, в качеството на работодател и С. К. С., в качеството на работник.

Не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, включително заповед № 7/10.08.2020 г. на управителя на ответното дружество, че възникнало и съществувало между страните по делото трудово правоотношение по трудов договор № 22/10.09.2018 г. е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 10.08.2020 г.

От представеното по делото и приобщено към доказателствения материал Уведомление изх. № 90/09.07.2020 г., издадено от управителя на дружеството /.../ ЕООД се установява в производството, че ответното дружество е отправило до ищеца предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, възникнало между страните по силата на трудов договор № 22/10.09.2018 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ – поради намаляване обема на работа в дружеството /.../ ЕООД, което предизвестие е връчено на ищеца С. К. С. на 09.07.2020 г., видно от отбелязванията, извършени в представения по делото писмен документ, за което ищецът е положил своя подпис. В уведомление изх. № 90/09.07.2020 г., издадено от управителя на дружеството /.../ ЕООД, което има характер на предизвестие, ищецът изрично е предизвестен, че трудовото му правоотношение ще бъде прекратено, на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 10.08.2020 г.

Установи се от събраните по делото доказателства, включително заповед № 7/10.08.2020 г. на управителя на ответното дружество, че възникнало и съществувало между страните по делото трудово

правоотношение по трудов договор № 22/10.09.2018 г. е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 10.08.2020 г.

Следователно се налага извод, че от страна на работодателя е спазен, уговорения в т. 3 от процесния трудов договор 30-дневно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение.

Действително по делото се установи, че за част от периода на предизвестieto ищецът е ползвал отпуск за временна неработоспособност, а за останалата част от срока на предизвестieto е ползвал платен годишен отпусл. В закона не е предвидена пречка за ползване на отпуск за временна нетрудоспособност по отношение на работник, който е получил предизвестие за прекратяванена трудовия му договор. Предизвестieto обаче, не се удължава със срока на временната неработоспособност. По време на предизвестieto може да бъде разрешен и използван и друг вид платен или неплатен отпуск от работодателя. И в тези случаи срокът на отпусла не удължава предизвестieto и не отлага прекратяването на трудовия договор.

Трудовият договор се прекратява с изтичането на срока на предизвестieto и работодателят е задължен да издаде заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, както и да впише това в трудовата книжка.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 2500 лева, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С., се явява недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

По отношение на разноските в настоящото производство:

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лева, без да са представени доказателства, че такива действително са извършени. В представения по делото договор за правна защита и съдействие от 17.05.2021 г. /л. 11 от делото/ е посочено, че договореното възнаграждение е в размер на 1500 лева, без в договора да е посочен начин на плащане, респективно без в същия да е налице отбелязване в графата „платена сума“, от каквото отбелязване да може да се направи извод, че уговореното адвокатско възнаграждение е заплатено от клиента на

адвоката, респективно, че разноски за заплатено адвокатско възнаграждение действително са платени от ищеца. Следователно се налага извод, че по делото не са представени доказателства, че така договореното възнаграждение е заплатено от ищеца.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство са действително извършени, то такива не следва да му бъдат присъждани.

От името на ответника „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26 е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева, като са представени и доказателства за извършването на горепосочените разноски.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК ищецът С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А, следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26 сумата от 1683,23 лева, представляваща разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от исковете и при съобразяване частта от предявените искове, по която производството по гр.д. № 31634/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е прекратено, а именно по предявения иск за сумата от 288,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г.

Ответникът „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26, следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, сумата от 146,37 лева, представляваща дължими държавни такси и разноски в производството по гр.д. № 36134/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А, на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от **1212,43 лева**, представляваща дължими и незаплатени суми за трудово възнаграждение за месеците март 2020 г. и май 2020 г., дължими в полза на С. К. С., в качеството му на работник по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за разликата над уважения размер от 1212,43 лева до пълния предявен размер от 6464,53 лева и за месеците април 2020 г., юни 2020 г. и август 2020 г.

Присъдената сума в размер на 1212,43 лева - незаплатено трудово възнаграждение за месеците март 2020 г. и май 2020 г., представлява остатък от незаплатено брутно трудово възнаграждение за горепосочените месеци.

ОСЪЖДА „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А, на основание чл. 224, ал. 1 КТ, сумата от **109,75 лева**, представляваща незаплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 1 ден, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за разликата над уважения размер от 109,75 лева до пълния предявен размер от 2260,00 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А против „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26, осъдителен иск с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ, за осъждането на „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на С. К. С., ЕГН *****, сумата от **2500 лева**, представляваща обезщетение при за неспазен срок на предизвестие по трудов договор № 22/10.09.2018 г., сключен между /.../ ЕООД и С. К. С.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А против „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26, осъдителен иск с правно основание чл. 150 КТ вр. чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 262 КТ, за осъждането на „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../ да заплати в полза на С. К. С., ЕГН *****, сумата

от **8449,00 лева**, представляваща незаплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019 г. до 30.06.2020 г.

ОСЪЖДА С. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. /.../, ж.к. /.../, бл. /.../, вх. А **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК, сумата от **1867,53 лева**, представляваща разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от иските и при съобразяване частта от предявените иски, по която производството по гр.д. № 31634/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е прекратено, а именно по предявения иск за сумата от 288,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец юли 2020 г.

ОСЪЖДА „/.../“ ЕООД, ЕИК /.../, със седалище и адрес на управление: с. /.../, Столична община, ул. /.../ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от **146,37 лева**, представляваща дължими държавни такси и разноски в производството по гр.д. № 36134/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените иски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____